Росица

Брой 5 -- год. I-ва
25. мартъ. 1937. г.
— СЕВЛИЕВО —

МЕСЕЧНИКЪ НА УЧЕНИЦИТѢ и УЧИТЕЛИТѢ ОТЪ СЕВЛИЕВСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

Адресъ: Околийска Училищна Инспекция въ гр. Севлиево
РЕДАКТИРА - КОМИТЕТЪ

АБОНАМЕНТЪ:
За България . . . 10 лв.
За Странство . . . 40 лв.
Отдѣленъ брой . . 2 лв.

Ранъ Босилекъ

Детски писатель. Роденъ въ гр. Габрово на 26. IX. 1886. г. Срѣдно образование е получилъ въ прочутата Априловска гимназия. Следвалъ право въ София и Брюксель (Белгия). Завършилъ наукитѣ си съ докторатъ.

Кръстното име на Ранъ Босилекъ е Генчо Негенцовъ, но то е почти забравено.

Ранъ Босилекъ е започналъ да пише още като ученикъ. Приказки и стихове за деца е печаталъ още презъ 1906. год. въ списание „Свѣтулка". Следъ туй сътрудничи на повечето отъ първитѣ детски списания. Днесъ той редактира едно отъ най-хубавитѣ детски списания — „Детска радость". Първата негова детска книга е „Косе Босе" — 1923. год. Следъ това се зареждатъ отъ хубави по-хубави: „Чикъ-Чирикъ", „Синчецъ", „Неродена мома", „Жива вода", „Незнаенъ юнакъ" „Кумчо-Вълчо", „Кума Лиса", „Баба Меца", „Заю-Баю", „Ежко-Бежко", „Патиланчо", „Патиланско царство", „Бате Патиланъ", „Гарванъ грачи" и др.

Той е авторъ и на много хубави читанки и христоматии, по които хиляди малки деца се учатъ на кръшенъ български езикъ.

„Най-голѣмиятъ даръ за единъ писатель е чистото детско сърдце". Ранъ Босилекъ притежава това чисто сърдце. То тупти въ всѣко негово стихотворение и приказка. Спомняме си, съ каква радость сме декламирали: „Родна речь", „Родна кжща", „Сиромашко лѣто", Малкиятъ летецъ" и много др.

Ранъ Босилекъ е още младъ и жизнерадостенъ. Нека всички му пожелаемъ дълги години да работи и поднася отъ хубави по-хубави творби за българскитѣ деца, пръснати изъ родната ширь.

Ранъ Босилекъ

РАДИО

Писмо отъ Патиланча до Смѣхурка

Драги ми Смѣхурко,

Нали знаешъ вече радио какво е? Една чудесия: азъ си пѣя тука, ти ме слушашъ ясно много отдалече.

Баба Цоцолана една сутринь рече: — „Слушай, Патилане! Баба ти не иска назадъ да остане. За радио днеска всѣкжде рязправятъ. Кждето отидешъ, радио ще видишъ. И съседка Недка вече си постави: Всѣка вечерь дава съ радио забави. И азъ днеска—утре мисля да поставя. Но скжпичко струва".

Презъ ума ми мина една лудория.

— Тазъ работа, бабо, на менъ остави я! Радио щомъ искашъ, азъ ще ти направя. Довечера още ще дадемъ забава. Ти гоститѣ свикай, а всичкото друго остави на мене.

— Добре, ала гледай да не ме посрамишъ!

— Какво думашъ? Азъ ли? Азъ да те посрамя! Радио такова азъ ще ти поставя, че свѣта ще смая и тебъ ще прославя.

Баба Цоцолана на гости замина. Азъ свикахъ веднага моята дружина. Разказахъ имъ бързо, що мисля да правя.

— Слушай, Данчо! — рекохъ. — Радио отъ скоро вий имате вкжщи. Вашето сандъче съ тржбата отгоре ще донесешъ тука. Азъ ще го поставя въвъ гостната стая. И ще го нагласямъ доколкото зная. А вие отдолу, подъ масата скрити, ще станете всички пѣвци именити. Тънко и високо, дебело и низко — всѣки по реда си ще пѣе и писка. Азъ ще ви опжтвамъ. Ще слушате мене. Но затова трѣбва дълго упражнене. Да не губимъ време! Всѣки свойта пѣсень добре да научи. И въ дѣлото славно ние ще сполучимъ!

Вечерьта се върна баба Цоцолана. Презъ туй време вече моята дружина на радио стана. Съгледа тржбата. И радость й бликна веднага въ душата. Докато я видя, тя събра махлата. Забавата почна. Винтоветѣ бутнахъ и викнахъ високо: „Най-напредъ ще чуйте пѣвецъ Данчинело. Въ Италия пѣе". И Данчо започна низко и дебело. — „Неясно е, — рекохъ, — но ще се оправи. Времето е лошо, та затуй тъй прави". — Данчо позасили и после прекжсна. Побутнахъ пакъ винта: — „Тоя пѣвецъ свършва. Хванали сме края. Сега ще подиря френската столица. Тамъ пѣе Ганини, прочута пѣвица!" — И Гана захвана, подъ масата сврѣна. Тя викна високо. Разлѣ гласъ широко. На всички хареса.

Тъй вървѣше гладко. Ала Дебеланко изведнъжъ залая. Подъ масата сврѣ се и съвсемъ безъ време ускори той края.

Викъ и смѣхъ настана.

Почнахме отново. Изкарахме всичко, що бѣше готово. Радиото живо добра цена хвана. Махлата събрана доволна остана. И не ни се кара баба Цоцолана.

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятель вѣченъ:

Веселъ Патиланчо

Братова жалба

(продължение)

Мина жетва. Дойде вършитба. Зарѣеха се нашитѣ приятели по стърнищата. И денемъ и нощемъ тамъ прекарваха. Само сутринь докарваха впрегатния добитъкъ въ село да вършѣе и вечерь пакъ го връщаха.

Срещу Илиндень Живкови вършаха два пжти овесъ, мекъ като коприна. Закжснѣха хармана. Той остана да имъ помогне. Следъ като отвѣха зърното отъ едрата слама, отиде вкжщи да се стъкми. Щура се изъ мазата, по тавана около половинъ часъ. Обви нѣщо дълго въ чергата, сложи го подъ мишца и изпжди добитъка отъ сайванта. Той вървѣше напредъ, а следъ него Горчо водѣше голѣмия песъ съ гвоздейния герданъ на шия. Майка му, цѣлата покрита съ дребна слама, се преведи презъ плета и завика: — Живко, хубаво да пазишъ и завивашъ Горча! Да не го оставишъ да изстине! Сутра рано да го изпратишъ, чу ли?

Живко попоклати глава, а малкиятъ съ ангелска усмивка промълви: — Не се бой, майко, не се бой!

Следъ минута завиха и се изгубиха изъ здрачината. Изъ пжтя Живко стжпваше смѣло и гордо и все побутваше обвитото въ чергата. Стигнаха стърнищата. Отседнаха подъ голѣмата круша ройница, гдето мжтятъ гривяцитѣ. Затекоха се къмъ тѣхъ тъй, както кокошки, кога ги пѣтель скжтва, надъ двадесеть нощни героя, щомъ разбраха, че Живко, който смѣта, че морето е до колѣно и че небето може да се стигне съ ржка, има пушка. Донесената отъ Чаталджа кжса турска пушка, която баща му бѣше скжталъ на тавана, държеше сега въ крѣхкитѣ си ржце Живко. Ръждясала и не погледната, кой знае отъ кога, той се мжчеше да я отвори и да сложи пачка патрони въ нея. Дълго се блъска. И о крушата я опира, и о земята, за да мръдне затвора й — не можа. И другитѣ се мжчиха — сжщо безъ резултатъ. Решиха да я оставятъ за сутриньта.

Нагледаха и завърнаха добитъка. Натъркаляха се като избити яребичета до единъ голѣмъ обрасълъ съ черна кжпина слогъ. На единия край легна оня, който идѣше следъ Живка по сила, а на другия — самиятъ Живко. До него бѣше се наврѣлъ като орленце подъ орлица Горчо. Всичкитѣ бѣха легнали възнакъ, гледаха ясното небе, четѣха звездитѣ. Докато се намѣстятъ на буцитѣ, тѣ дълго шаваха и си приказваха: ту за трептящитѣ звезди, които си шушнѣха нѣщо тайно, ту за

Часъ по ржчна работа на ученицитѣ при прогимназията въ с. Душево

Вл. Селяновъ

МАЙКА

Въ селото ни пристигна циркъ. Предъ входната му врата шумѣше многолюдна тълпа.

Нѣкакъвъ човѣкъ израстна върху естрадата, издигната предъ цирка и прорѣза голѣмия шумъ съ сипкавия си гласъ.

Тълпата се раздвижи. Очитѣ на всички се обърнаха къмъ него. Той имаше глава като червенъ разпукнатъ доматъ и зжби, като жълтитѣ доматови сѣмки.

Сжщиятъ се провикна, следъ като направи нѣколко кржга съ една черна пржчка, движейки я между пръститѣ на дѣсната си ржка:

— Почитаеми Господа! Сега ще видите тайнственото изчезване на яйцето, вързано въ тази кърпа. Але команъ! Кърпата е праздна господа! Кжде е яйцето?

Публиката съ зинали уста искаше да узнае тайната на изчезналото яйце. Удивляваше се. Неможеше да си я отгатне.

Въ сжщото време фокусникътъ извади яйцето отъ широко зиналата си уста. Тълпата се раздвижи, зашумѣ като пролѣтенъ порой и нахлу въ цирка. Невъобразимъ шумъ изпълни платнената постройка. Той прояждаше стенитѣ й, и безъ страхъ се разливаше навънъ, за да извика горчива мжка въ ония, на който бедностьта не позволяваше да си купятъ билети.

Живо се заспори по обявената програма. Всѣки отъ присжтствуващитѣ мжчеше да убеди съседа си, че е челъ, слушалъ или гледалъ нѣкжде подобни нѣща.

Нѣколко стотинъ стола се издигаха амфитеатрално, въ кржгъ и въ страни тъй, че погледитѣ на посетителитѣ падаха въ центъра на цирка.

По срѣдата му се издигаха два подвижни лоста за игра, поставени единъ срещу другъ. Тѣ се освѣтляваха отъ една висяща газова лампа.

Тукъ липсваха и най-обикновенитѣ декори на всѣки театъръ. И за какво ли биха имъ послужили, когато имаше толкова много живи декори поставени на мѣсто и очакващи съ нетърпание действието.

Въ една странична стая, силуетитѣ на нѣколко човѣшки фигури играеха върху платненитѣ й стени. Отъ нея излѣзе сжщиятъ оня съ доматовата глава, съ коса на кичури, легнали спокойно върху ушитѣ му, и съ малка детска шапка приличаща на гжба.

— Азъ съмъ Гого, почитаема публика — представи се той — най-очарователниятъ човѣкъ подъ слънцето!

Помѣщението гръмна отъ смѣхъ и ржкоплѣскане.

Той водеше съ себе си две малки сжщества.

— Почитаема публика — продължи той — позволете ми да ви представя нашитѣ малки артисти: Хари Дорфъ и Мата Лафтъ. Две деца отъ чуждъ произходъ, но чиято игра удивлява. Единъ отъ тъхнитѣ най-опасни нумера „махалото на смъртьта", ще ви удиви!

Никой, обаче, не подозираше, че малкитѣ акробати бѣха наши сънародници — деца на главнитѣ артисти отъ сжщия циркъ и, че тѣхнитѣ имена бѣха замѣнени съ чужди.

— Ало!

Публиката изпъна вратове, ококори очи, превърна се въ очакване.

Децата предадоха съ махащи ржце на присжтствуващитѣ нѣколко цѣлувки, придружени съ невинна детска усмивка и се покатериха по вжженитѣ стълби, прикачени на два лоста, отстоящи на повече отъ 6 метра отъ земята.

— Ало! — се провикна Гого, който бѣ дигналъ глава и следѣше изкачването на децата.

При командата малкитѣ акробати се хванаха за лостоветѣ и увиснаха на тѣхъ.

Хари изглеждаше по-сржченъ. Той направи около лоста нѣколко кржга на изправени ржце, проврѣ крака между тѣхъ и съ единъ скокъ се изправи върху него.

И Мата е сржчна, но нейното детско тѣло се губѣше върху високия лостъ. Зрителитѣ не можеха да гледатъ играта й спокойно, тъй като всѣки мигъ можеше да й от-